

Milánsko-lombardská iniciativa Avamposto – Lealtà Azione podpořila v letošních volbách Ligu. Foto je z oslavy loňského slunovratu...

Autor: Camerata „F.“

Co na to volby, Liga a CasaPound? Kdo jsou Lealtà-Azione? Dozvíte se z článku našeho lombardského dopisovatele...

Letos 3. března se v Itálii konaly první politické volby po sedmi letech „odbornických“ vlád více či méně určených Bruslem a Evropskou centrální bankou. Výsledek očividně dopadl v neprospěch zavedených „tradičních“ stran, přičemž propadly se zejména ty levicové.

Hnutí pěti hvězd, založené komikem Bepem Grillem, získalo 32 procent hlasů a stalo se tak přední italskou politickou stranou. Oproti „staré politice“ je stále vnímáno jako novota a posbíralo hlasy hlavně na jihu, vyčerpaném pouty mezi mafií a politikou, a to proklamováním své „poctivosti“, která má být příslibem možného obratu. Jedná se ovšem o jakousi beztvářou „houbu“ bez pevné ideologické základny i politické historie, s voličstvem napříč politickým spektrem – a i když zpočátku přicházelo se zajímavými podněty, momentálně je velice nepředvídatelné.

Pravicová středová koalice, původně vedená Berlusconiem, získala 37 procent hlasů, avšak jeho strana byla jasně předstižena Ligou Severu Mattea Salviniho, jenž by se jakožto lídr největší stranické koalice mohl – v úloze premiéra – pokusit sestavit vládu. Liga získala 18

procent hlasů, což je pro stranu, sbírající hlasy hlavně na téma odporu proti přistěhovalectví, historický rekord.

Liga Severu vznikla koncem osmdesátých let jako autonomistická strana se separatistickými sklony, na vlně požadavku po zvýšení fiskální nezávislosti průmyslové a produktivní severní Itálie, otrávené římským centralismem a jižanským parazitismem. Tehdy byla vedena Umbertem Bossim a za konečný cíl měla nezávislost „Padanie“ – regionu zahrnujícího celou severní Itálii, tedy alpský oblouk, Pádskou nížinu a kraj Emilia-Romagna. Liga Severu ihned dosáhla velkého úspěchu v oblastech Benátska a Lombardie a od čtyřicetých let minulého století vstoupila do víceméně stabilního spojení s Berlusconiem, přičemž opravdu dosáhla zavedení některých decentralizačních reforem („alespoň“ ve školství a zdravotnictví).

Úspěch Ligy Severu zůstal přinejmenším dvacet let omezen na severní Itálii – až do roku 2013, kdy se předsedou strany stal Matteo Salvini z Milána. Ten nahradil Bossiho, navzdory své protikorupční rétorice zapleteného po letech do velkých klientelistických a finančních skandálů, a začal pozvolna měnit stranický směr: Salvini opustil autonomistické pozice a na evropské úrovni se přibližoval francouzské Národní frontě a Svobodné straně Rakouska. Přebíral tedy pravcovou agendu a nacionální ráz, až počátkem letošního roku odstranil slovo „sever“ v názvu a cíl „nezávislost Padanie“ ze stanov. Z evropského parlamentu Salvini ovšem nadále tvrdě kritizuje bruselskou imigrační a technokratickou politiku.

Zatímco v severní Itálii tento „nacionalistický obrat“ v posledních volbách nové Lize žádnou ztrátu přízně nepřinesl, v celé střední, tradičně „rudé“ Itálii (17 %), naopak dobyla úspěchy a s cirkou pěti procenty dokonce uspěla na jihu (!), kde s vědomím, že jméno Ligy tu nemá dobrý zvuk, vystupovala na kandidátce pod názvem „My jsme se Salvinim“. Oněch 18 % dosažených na celonárodní úrovni je pro stranu, ostrakizovanou médii a stavějící se naprosto jasně proti přistěhovačské invazi (přičemž ale připouští přítomnost řádných a dobře začleněných migrantů), velkolepý výsledek.

Lze tedy říci, že pozice Ligy je po pominutí velmi odlišného počátku hodně podobná postavení francouzské Národní fronty: je velice kritická k Evropské unii, zvláště v otázce multikulturalismu a imigrace z neevropských zemí. Odtud úspěch ve volbách.

Ať už to dopadne jakkoli – sestavení vlády se jeví obtížně, v poslední době se dokonce hovořilo o možné „antisystémové“ vládě Ligy a Pěti hvězd, což je však nepravděpodobné – výsledek Ligy je zřejmě velice pozitivní pro každého, kdo si uvědomil nebezpečí, jímž Evropa prochází: **Pro toho, kdo pochopil, že pod migračním tlakem z Afriky a její demografické situace se v ohrožení ocitá sama fyzická existence evropských národů, i to, že naši kulturu ohrožuje politika bruselských technokratů.**

Oněch osmnáct procent pro Ligu je výsledek, který potvrzuje, že velká část italského obyvatelstva se staví proti politické korektnosti a migrační invazi a nemá už strach to projevit. Sdělovací prostředky na Ligu za její postoj k přistěhovalectví přitom pochopitelně opakovaně útočily. Obzvláště, když před dvěma měsíci Attilio Fontana, kandidát na předsednictví lombardského regionu, v rozhovoru pro jednu tamní rozhlasovou stanici

prohlásil: „Musíme se rozhodnout, zda má naše etnikum, naše bílá rasa, naše společnost pokračovat v existenci, anebo mají-li být vymazány.“ I když se následně omluvil s tím, že šlo o „lapsus“, o „nemístné vyjádření“, stejně se hned ocitl pod palbou médií rutinně poukazujících na „neblahé historické souvislosti“. Výsledkem ale je, že v krajských volbách Fontana zvítězil s více než padesáti procenty hlasů a stal se prezidentem prvořadého italského regionu! A v Maceratě, ve městě, kde se odehrál „případ Traini“, vyskočila Liga od 0,6 % hlasů v roce 2013 na nyníšších jednadvacet procent! A to přestože média zdůrazňovala Trainiho kandidaturu za Ligu v krajských volbách před několika lety...

Strana „ligistů“ má různé základy, ten identitární je však velice silný. Vychází ze silného prvku severní identity – Liga odjakživa přitahovala pozornost keltskou a langobardskou symbolikou, odkazující ke kulturním počátkům severoitalských krajů. Již v dobách jejího založení existovaly ve straně frakce silně tíhnoucí k „etnickému nacionalismu“ a během balkánských válek v devadesátých letech se Liga otevřeně postavila za Srbsko.

Matteo Salvini, hlavní představitel Ligy, s Vladimírem Putinem, hlavou příštího „Říma“?

Jedním z hlavních strůjců „nacionalistického obratu“ v Lize je Piemontčan Mario Borghezio, v osmdesátých letech blízký radikálně pravicovým kruhům, bývalý militant Mladé Evropy (mj. společně s Claudiem Muttim), spolupracovník časopisu *Orion* Maurizia Murelliho, nyní člen evropského parlamentu, kam byl zvolen v roce 2014 i díky hlasům hnutí CasaPound. Je „nejextrémnější“ tváří Ligy – po dlouhou dobu blízkou Salvinimu – a původcem mnoha okázalých gest (ve vlaku obsazeném Afričany rozstříkoval dezinfekci, generála Mladiće nazval

„hrdinou a vlastencem“, Waltera Darrého, ministra třetí říše, velebil coby příklad ekologického politika atd.).

Z akce hnutí Casa Pound. Vpravo (v brýlích) Mario Borghezio, poslanec Ligy s radikálně pravicovou minulostí.

Borghezio se také opakovaně účastnil prvních setkání s ranými skupinkami Generation Identitaire ve Francii, doporučoval jim vzdát se jakékoli fašistické symboliky a uvést se jakožto nové, nejlépe regionálně-teritoriální hnutí.

Borghezio přitom není jediný poslanec Ligy blízký pozicím „radikální pravice“, jsou tam i další a někteří po posledních volbách nastoupí do národního či lombardského parlamentu. Jiní zástupci Ligy aktivně spolupracují s pravicovými nakladatelstvími – např. s Edizioni di Ar nebo Ritter. „Avamposto – Lealtà Azione“, radikálně pravicové hnutí dnes nejvíce spjaté s Milánem a okolím, složené z bývalých skins i nových identitářů, se jasně postavilo za volbu Ligy, přičemž se jim podařilo zvolit dva jim blízké kandidáty!

Lealtà Azione

Stejně tak Ligu volili členové různých podob radikální pravice na Benátsku s vědomím, že je jedinou „systémovou“ stranou, která je s to pro omezení probíhající katastrofy udělat něco konkrétního. Například poslední vláda „odborníků“ vedená levicí navrhla před koncem svého mandátu zákon ohledně *ius soli*, který by nahradil zákon *ius sanguinis*. Tedy zákon, který by z každého, kdo se narodil na italském území, udělal Itala (kdežto podle současného zákona je nutné čekat osmnáct let a složit zkoušku). Tento návrh senátor Ligy Calderoli v parlamentu nekompromisně obstruoval a pozdržel až do konce mandátu. Díky své parlamentní práci tak zažehnal potencionálně katastrofální zákon, který by z osmi set tisíc mimoevropských imigrantů nadělal „Italy“.

Vraťme se však k volbám. Dost neuspokojivý výsledek pro CasaPound se zarazil na 0,9 %, což ovšem znamená **tři sta tisíc hlasů!** Není to tak špatné, uváží-li se, že v roce 2013 jich získal padesát tisíc, nicméně k 3 % nezbytným ke vstupu do parlamentu má stále hodně daleko. Vzhledem k jeho otevřeně neofašistické politice, byly mediální útoky proti „Poundovu domu“ pochopitelně ještě silnější. Lepší výsledek se ostatně ani nečekal – pro obyčejné lidi je CasaPound příliš ideologizovaný, „mimo realitu“, antropologicky vzdálený „obyčejnému člověku“. Pro „obyčejného člověka“ jako je Salvini, hovořícího srozumitelně ke všem, přičemž užívá pádný, nikoli však revoluční jazyk, je přilákání voličů mnohem snazší. Hodně potenciálních hlasů pro „radikální pravici“, nebo prostě těch protiimigračních, proto dostala Liga.

Hnutí jako CasaPound je samozřejmě ucelenější a vědomější si dějinných procesů a sil, jež

Itálii přivedly k naprosté ztrátě politické a hospodářské svrchovanosti, do demografické krize a ke zpusťování vpádem alogenních. Salvini naopak, obdobně jako Wildersova holandská Strana pro svobodu nebo Svobodná strana Rakouska, otevřeně přitakává ekonomickému liberalismu, Trumpově Americe a také Izraeli (především v jeho protiislámské úloze), je však také velkým stoupencem putinovského Ruska. Jistě lze tedy říci, že Liga je stranou „systémovou“, momentálně je však v „systému“ jedinou italskou stranou, schopnou na **alogenní přistěhovalectví - nejnaléhavější a nejnebezpečnější současný problém naší existence** – přiložit alespoň nějakou věcnou „náplast“. Znalost a rozbor hlubokých kořenů historického dění, které s sebou současný demoliberální cirkus přinesl, a všech jeho důsledků, jsou masám bohužel nepřístupné. V aktuálních historických souvislostech je proto k jejich získání nutno využít jednoduché obrazy a určitou postupnost v působení.

Nasazení kamarádů z „Poundova domu“ bylo neobyčejné, však také v některých oblastech dosáhli výborných výsledků (až k 10 procentům!). Toto nasazení uznali i Cesare Ferri a Maurizio Murelli, „historické“ osobnosti milánské mimoparlamentní pravice sedmdesátých let. Staly se z nich legendy, po mnoho let nevolili a teprve nyní otevřeně podpořili právě CasaPound. Rozšíření jeho přítomnosti po celém území, a získání desítek tisíc mladých aktivistů v celé Itálii, je ostatně již samo o sobě velkým úspěchem a základnou, z níž lze jít dál. Liga a CasaPound se k sobě v uplynulých letech také vícekrát přiblížily, avšak vládní ambice a různorodost ideového pozadí Ligy se neslučují s otevřeně protisystémovým ideologickým směřováním hnutí CasaPound.

Kdyby se Liga vymanila z Berlusconiho vlivu a „starých tváří“ prosazujících „mírný přístup“ (tzn. souhlas s diktátem Bruselu, s „multikultí“ a technokratií) z volební koalice, vyhranila se jakožto čistě identitární hnutí oproštěné od všemožných nostalgii... Kdyby se jí podařilo prorazit i na italském jihu tím, že by pro tuto oblast našla vhodnou tamní vůdčí osobnost... Kdyby Salvini pokračoval se stejnou smělostí, jakou předvedl ve slovní rovině a v příhodném okamžiku přešel od slov k činům, mohlo by jít o solidní východisko ke skoncování s bezprostředními ohroženími, ničícími to, co ještě zbylo z italské a evropské identity. Kdyby, kdyby, kdyby. Skvělé každopádně je, že v zemích jako Itálie a Rakousko se konečně mění klima – **teď je dobré se na této změně podílet a nejenom snít a přemýšlet o nepravděpodobných „revolucích“**. Jak říkal jeden velký učitel: „V nepřítomnosti orla se musíme spokojit s kohouty.“

Psáno pro Délský potápěč.